

IV 6'
Högst

*Pröken J. Åberg.
af Töfs.*

Poetiska Preludier

af

G. S.

Stån upp på dessa pappersblad
Min hjärnas märka invalider!
Stån upp att skylda uti rad
Och vitnen högt hvad skalden lider.

**Renskrifning, Korrekturläsning, samt
Öfversättning** från franska, tyska, engelska, fin-
ska, danska och norska språken verkställles fört och
billigt.

Beställningar emottagas Michaelsgatan N:o 1 i
Skobutiken.

Helsingfors Dagblads tryckeri, 1879.

Se morsk ut.

Man skrivit så mycket på prosa och vers
 Om rättaste sättet att leva i världen,
 Om vänskap man språkat, om kärlek, kommers,
 Ja, ock om fördärfvet af lyxen och slården,
 Lappri! Se morsk ut som själfvaste f—n
 Så fångar du lyckan endera da'n.

Naturen dig gifvit en hjärna så trång
 Att intet ur visdomens brunn du kan hålla
 Däri. Stor sak, — det ju kan hända en gång
 Att du som genie vill bland människor gälla,
 Se morsk ut min vän som själfvaste f—n,
 Du blir nog ett snille endera da'n.

Du kanske på tiljan vill göra furöre
 Såsom debutant och förtjasa publiken,
 Den konsten är icke så svår som man tror
 Ifall man blott kunde nedtysta kritiken;
 Se morsk ut och skrik som själfvaste f—n,
 Så blir du en konstnär endera da'n.

Om kärleken läga ditt hjärta har tändt
 Och om för en korg af den sköna du rädes,
 Ifall dina kol du förgäfvets har brändt,

En gynnad rival af din ofärd då glädes,
 Se morsk ut ändå som själfvaste f—n,
 Och fickan du kniper endera da'n.

Om björnarne trumma för hårdt på din dörr
 Med rådsturäftsutslag, reverser med mera,
 Min vän, var blott munter och kry såsom förr,
 Ryt åt dem exum Henkera — låt dig ej generera:
 Var lugn, se morsk ut som själfvaste f—n
 Så blir du nog kvitt dem endera da'n.

En tjänst du vill söka, fastän din kamrat
 Som äldre i verket har flera meriter:
 Att bocka och krypa var aldrig för lat,
 Ty ryggbastet sällan förgäfvos man sliter
 Bland likar var morsk som själfvaste f—n,
 Så blir du nog statsråd endera da'n.

Omsider när sist du har hunnit ditt mål
 Och mannen med liden dig tvingar sig följa,
 Då maskarne frossa i fred på din bål
 Din själ dricker glömska invid Lethes bölja,
 Se morsk ut på färden som själfvaste f—n
 Så uppnår du himlen endera da'n.

Åbo i mars 1876.

Vårtankar.

Finnska vikens vågor fria-svalla
 Åter emot våra stränder,
 Fulla sjöman re'n vid hamnen tralla
 Kommande från söderns väna stränder;
 Marken klär sig i sin högtidsskrud,
 Smyckad brokig som en blomsterbrud.

Hvilket hvimmel! greker, lutheraner,
 Svenskar, danskar, norrmän, sköna ryskor,
 Hyggligt folk och fennomaner,
 Små koketter, tjusande fransyskor,
 En och annan trumpen engelsman
 Ut i „Espis“ stamma om hvarann.

Och i Kaisaniemis sköna lunder
 Härligt näktergalens sänger ljuda,
 Klingande som toner af Neruda,
 Öfver Tolövikens lugna våg
 Har hastigt fram ett järnvägståg.

Lika som stjärnehimmels klara lågor
 Skimra stundom för mitt tjusna öga
 Norra hamnens sköna silfvervågor,
 Där de gröna holmarnas stränder löga,
 På graniten tronar Sveaborg,
 Finlands forna värn i nöd och sorg.

Uppå Djurgårdsbergets sköna branter
 Sig å nyo ur sin saka höjer
 Skogomsluten omkring alla kanter
 „Alpens“ hydda, där sig bäcken höjer
 Genom dalens unnangömda famn
 Ned till Djurgårdsvikens stilla hamn.

Men bland stadens kvaim och stonhasrader
 Ängeligt blir i längden dook att vara;
 Och vid dessa raka esplanader,
 Vid „Kapellets“ källarsalar rara
 Mätt sig mänskan känner inom kort
 Och till andra nöjder längtar bort.

Långt från stadens torg och gators kvimmel
 Skyndom till naturens gröna salar,
 Där i skogssjön speglas en blå himmel
 Och „där friden bor bland berg och dalar.“
 Utå bygdens unnangömda ro
 Vi bland kor och kalffvar skola bo.

Er jag saknar Bachi tempelsalar
 Ta'n min hälsning mot I Djurgårdslunder,
 Och I glädjens mångbejungna dalar,
 Där jag svärvat många midnattstunder —
 Ur mitt kvalda hjärtas djup en gång
 Eder ognar jag en afekodssång.

Nyland.

(Melodie: »Rule Britannia«.)

Vid skummig sjö, vid stormrördt haf,
 Där emot stranden bränning bröt,
 Där är min faders gömda graf,
 Där satt jag i min moders sköt.
 Hell Er, Nylands gamla berg
 Hell dig folk med kraft och märg.

Ur havets djup, ur stormrörd väg,
 Ur skummet höjer sig en strand;
 Dit styrde vikingar sitt tåg
 I fordoms tid från Svea lund
 Hell Er o. s. v.

Den vilde lappen med sin hjord
 Nu öfvergal sitt gamla fjäll,
 Och flydde långt till klippig nord,
 Till Thules bistra höga fjäll.
 Hell Er o. s. v.

Af Asars vidberömda stam
 Sen växte upp en härlig stam,
 Som ljusets fanor förde fram
 I strid för svenska språkets rätt.
 Hell Er o. s. v.

Om våren lunden klär sig grön
 Och Necken spelar i sin sal,
 Och sången ljuder fri och skön

I Nylands bygd från dal till dal.
Hell Er o. s. v.

Och svenska språkets friska ton
Än klingar uti Nylands bygd,
På hafvets strand, på öde mon,
I låga fiskarkojors skygd.
Hell Er Nylands gamla berg,
Hell dig folk med kraft och mærg.

Ode till brännvinet.

(Imitation efter Fr. von Schillers »Punschlied».)

„Vinet människan förnöjer“
Syrach sade ju en gång,
Därför må du sorgen jaga
Bort med vin och munter sång.

Vinet ädla tankar föder
Uti misanthropens bröst,
Under hårda tider oftast
Ålderdomens sista tröst.

Uppå Alpens fria höjder
Vid Salernos blomsterstrand
Och på Spaniens sköna slätter
Är vinrankans fosterland.

Men den dyra plantan trivdes
Icke i vår kalla nord,

Här blott växer „rena rågen“
Uppå Finlands gamla jord.

Mänskoanden ej med lite
Nöjes i sin stolte kraft,
Har så pressat Aqua vite
Utaf rågens rena saft.

Till Mathilda

den 14 Mars 1873.

Värliga vindarne hviska
Löften om hopp och om tro,
Lärkan i rymden han sjunger
Sånger om frid och om ro.
Sorgliga tankarne vika
Utnan för kärlekens magt,
Och uti hjärtats små kamrar
Friden sin bouing förlagt.

Tidens oroliga böljor
Hastigt de skynda framåt;
Mot det oändliga målet,
Hejdlöst de ila sin stråt.
Men uti minnens tempel
Värda Mathilda din skatt,
Kärlekens blomster förhärjas
Hvarken af död eller natt.

Till mitt drömda ideal.

Du fåfångt sköna flicka
Försöker fly för mig
Hur ödet än må skicka
Skall jag nog finna dig.

Jag ser i ljusets lågor
Ditt ljufva ögas glans,
I vikens våna vågor
Och ætherns stjärnodans.

Om jag i himlen vore
Och *du* ej funnes där,
Jag genast åter fore,
Till himlen där *du* är.

Du fåfångt sköna flicka
Försöker fly för mig,
Hur ödet än må skicka
Skall jag nog finna dig.
